

som trænger dertil. Man roser det lokale Havfiskeri og tror, at det er væsentlig det, der giver Udbytte, men jeg vil spørge, drives da vort lokale Havfiskeri fra Blaavandsbuk til Stagen paa Vestkysten mod Nordhøen nu under saadanne Forhold, at man dog ikke i Almindelighed kan sige, at det dels er et farligt Arbejde, der forholdsvis kræver altfor mange Mennekkelin, og dels er et temmelig lidet lønnende Arbejde, som vi overhovedet paa lidt Smaat nær maa ønske afløst af et Fiskeri, der er baseret paa en ganske anden Driftsmaade. Dersom man var istand til at benytte de personlige Kræfter, de uforfædede, dygtige Folk, der opoffre sig for Fiskeriet — ganske vist nu i et langt ringere Antal end for en Mennekkelid tilbag — dersom man kunde anvende disse udholdende Kræfter til Fiskeri efter Nutidens Krav, tror man da ikke, at man baade for Familierne paa Kysterne der og for Samsundet i det Hele vilde gjøre en overordentlig velsignelsesrig Gjerning, ikke at tale om, at de store, beklagelige Ulykker, som der sker — og dersom vi havde Statistiken til at oplyse dem, maatte vi utvivlsomt komme til at erkjende, at der forholdsvis sker langt større Ulykker der end med Hensyn til Søarten overhovedet — derved vilde blive formindskede, ialtfald i en væsentlig Grad. Jeg havde ikke ventet fra det ærede Medlem for Hifted Amts 2den Valgkreds (Sagd) at høre nogen som helst Indsigelse mod dette Forslag. Da han reiste sig for at tage Ordet, søgte jeg mig overbeviist om — jeg blev skuffet — at det ærede Medlem vilde tale paa det Barmeste for at se denne Sag heldig gennemført, baade af Hensyn til det Almens Interesse og navnlig ogsaa af Hensyn til de lokale Interesser. Jeg skal nu forlade dette Punkt. Jeg vil sige, at dersom Regjeringen og Rigsdagen her mødes i Dnsst om at gjøre dette Forsøg, da vil jeg ønske, at det saa hurtig som muligt og saa heldig som muligt maa blive gennemført, for at der ud af dette Forsøg maa fremgaa saadanne Resultater, at de Kapitaler, der utvivlsomt ere villige til at byde Spen sin Tjeneste, atter kunde komme frem og ikke skulde holdes tilbage og blive borte, fordi man i de senere Aar har gjort et stort og meget mislykket Forsøg. Man siger, at der er ingen Havn paa Vestkysten; jo, det er der, der er en Havn i Søbjerg, og, saavidt mig bekendt, vil man der let kunne dente sig en Dplagsplads, og det er meget naturligt, at man for en væsentlig Del dervfra søger at afsætte sine Varer. Hvis man ikke tror, at det vil bæve Frugt for Samsundet, naar man kan forsende sine Varer hurtig ind i Europas Fajlland og faae dem betydelig betalte der, fordi den Vare, der hentes op af Havet ikke bliver spist i Landet, saa er det urigtigt. Havet er jo en stor Rigsdomskilde, og der kan blive nok til vore lokale Fiskere, forsaavidt vi skulde holde paa et slikt Fiskeri, selv om vi tage Del i det store Udbytte,

som andre Lande nu hente fra vore Kyster. — Jeg skal, medens jeg har Ordet lægge et Ord til den ærede Ordførers Anbefaling af Indstillingen under Nr. 13. Det er ogsaa min Opfattelse, at Eieren af Skodborghus har havt et gammelt Poststed og maa ske igjennem Narhundsreder staaet i et ganske eiendommeligt Tilfælde. Naar det i Ministeriets Skrivelse hedder, at Ministeriet maatte beklage ikke at kunne imødekomme Andragendet, da har jeg opfattet Ordet „beklage“ saaledes, at den høitagtede Regjering i Grunden erkjendte med Udvalget, at der her var et meget stort Billighedskrav ligeoverfor den paagældende Mand, og at man paa en eller anden Maade gjerne vilde mødes med Rigsdagen om at søge at hjælpe ham. Da Udvalget i det Hele har sluttet sig til Indstillingen under Nr. 14 angaaende Andragendet fra 52 Fiskere i Strandhuse, skal jeg kun bemærke, at det er vistnok et Forhold med Hensyn til Bestemmelserne for Fiskeriet i Indsfjordene, som i høi Grad trænger til at revideres ved den forventede Fiskerilov. Vi kjende jo endnu ikke denne hemmelige Betænkning; men maaste man dog kunde komme i Tanke om, at det var rigtigt at faae den lukket op for Offentligheden. Jeg veed altsaa ikke, om der i den findes nogen saadan Bestemmelse, at vi i denne Retning kunde vente Noget af den nye Fiskerilov; men ligesaameget som jeg sætter Pris paa den størst mulige Frihed for Fiskeriet idensfor en vis Strækning, ligesaa vist tror jeg, det er rigtigt, at der er begrænsende Bestemmelser for Indsfjordene og overhovedet paa de Steder, hvor Englens Opflækelse forøger Rigdommen i Spen. Jeg har tilladt mig at gjøre disse Par Bemærkninger og skal iøvrigt henholde mig til den ærede Ordfører.

Bouløffe: Det var angaaende Indstillingen under Nr. 23, jeg ønskede at sige et Par Ord, da vedkommende Kommune ligger i den Egn, hvorfra jeg er. Det grevelige Scheelste Huses Fallit er en saa gammel Historie, der vistnok er Alle saa vel og sørgelig bekendt, som den kan være, at den ikke her behøver at opfriskes i Erindringer. Det var jo i dette Guds Beslægtningdage, at disse Legater, hvorom der her er Tale, vare bleven stiftede og indsatte i det Scheelste Guds vistnok af Stifterne i den allerbedste Tro til, at et saadant Guds aldrig kunde gaa fallit. I den Henseende kan bemærkes, at det forsaavidt var usorgsamt nok, at de Vedkommende ikke havde faaet sikkrere Deviser for deres Penge. Det var i Aarene 1780 og 1795, at disse to Legater bleve stiftede, og fra Grevstabet Scheel blev der udstedt Obligationer for dem begge. Endel Aar efter gif imidlertid Guds fallit, sørgelig Ihusommelse! Efter de Søgemaal, der have fundet Sted, er det navnlig ved en Pøiesteretsdom blevet erkjendt, at der ikke længere var noget Retskrav tilstede for disse Legater. Det er altsaa kun Billigheden,